

sels øvrige Indtægter, troer jeg da ikke noget Menneſte kan komme til noget andet Reſultat, end at Fideicommiſſet ingen Fordeel har havt af Fabrikken. Men ſelv om den havde havt en Gevinſt, er det ſaa denne ſpecielle Gevinſt for denne Forretning, ſom ſkal capitaliſeres? Derom kan der dog ikke være Tale; hvad der ſkal capitaliſeres, er den Meergevinſt, ſom Fabrikken kan have paa denne fremfor andre Forretninger, hvortil den vilde kunne anvende ſine Bygninger, Vandkraft, Maſſiner, og hvilke andre Fabricationsmidler den nu er i Beſiddelse af, det er denne Differenti i Gevinſten, ſom ſkulde erſtattes og ikke Andet. Hvad der endelig for mig har ſlaaet Hovedet paa Sømmet, og ſom ganſke viſt fremfor noget Andet har været afgjørende for mig, er den Maade, hvorpaa Krigsminiſteriet har taget denne Sag, idet jeg ikke kan komme til noget andet Reſultat, end at, naar Krigsminiſteriet ſtiller ſig i den Grad paa Statens Standpunkt, hvorpaa det efter min Opfattelse bør ſtille ſig, og benytter alle de Midler, ſom ere lovlige, og ſom ſidſt bleve dragne frem af det ærede Medlem fra Helsingør, vil Fabrikken blive endnu ugunſtigere ſtillet, end den nu ſtaaer, og at det derfor i overordentlig høj Grad vil være i dens egen Fordeel at komme bort fra dette Forhold. Det er alſaa derfor, at jeg ikke kan give min Stemme til den Afſlørningsſum, ſom her er Tale om. Et æret Medlem af Mindretallet. (H. Hage) ſagde ſidſt, at det kunde være godt nok, hvis vi havde et Miniſterium, ſom vilde gaae frem, ſaaledes ſom vi ønskede det, men er det en Grund til at give Fabrikken Mere, at Krigsminiſteriet ikke har gjort ſin Pligt i dette Forhold? Det er for mig Aarſag til at forlange, at Miniſteriet ſkal gjøre ſin Pligt og til at ſøge at ſætte igjennem, at Miniſteriet gaaer frem paa en ganſke anden Maade, end det hidtil har gjort, men det er ingen Grund til at give Fabrikken 4 p. mere, end den ellers vilde faae. Dette er i Korthed de vigtigſte af de Betragtninger, ſom have bragt mig til i denne Sag at ſlutte mig til Fleertallet.

H. M. Peterſen: Værede Herrer ville have ſeet, at jeg hverken har kunnet tiltræde

det principale eller ſubſidiaire Forſlag under Nr. 32 og ikke heller Forſlaget under Nr. 4. Der er imidlertid ſagt ſaa Meget om diſſe Forſlag, at det nu vil være rigtigt at ſætte ſig kort. Jeg ſkal ogſaa gjøre dette, ſaameget mere, ſom jeg kan ſlutte mig til, hvad der er udtalt af de ærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 1ſte Valgkreds (Møller) og Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (M. Hage), og jeg ſkulde ikke have begjært Ordet, naar der ikke fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caſſe) i forrige Møde var kommen en Uttring, ſom jeg beſtemt maa modſige. Det ærede Medlem udtalte, at der ſlet ikke kunde være Tale om at vedblive med Beſtillinger hos den omhandlede Geværfabrik, naar de ved Miſligholdſe af Contracten ikke bleve leverede i rette Tid (Caſſe: Det har jeg ikke ſagt!). Det ſtaaer at læſe i Folkethingstidendens Sp. 4595 og næſte Side. Det ærede Medlem ſagde nemlig ligeoverfor et andet Medlem: „Det ærede Medlem fremhævede nemlig det Forunderlige i, at, naar Fabrikken ved en Leverances Miſligholdſe træder ud over den Tid, der var beſtemt derfor, ſkulde den have Ret til at ſige: I ſkulle fremdeles beſtille hos os, og ſaa tillige faae Forudbetaling for den ſenere Leverance osv.“ Det ærede Medlem ſiger nu, at der ſlet ikke kan være Tale herom, men netop herom er det, der er Tale og dette er Grunden, hvorfor jeg, med al Anerkjendſe af den høitærede Finantsminiſters Virksomhed i denne Sag, paa ingen mulig Maade kan tiltræde dette Forſlag. Det ſtaaer at læſe med røde og klare Ord, at Krigsminiſteriet ſiger, at Fabrikken kan levere efter dets Veilighed og det, naaget der ikke er Udſigt til, at det i indværende Finantsaar kan faae en eneſte Stump af, hvad der er beſtillt for de nogle og fyrgetyvetuſinde Rd. Diſſe Raaben ere beſtillte for næſte Finantsaar, uden at man nogenſinde — Nei, „nogenſinde“ ſtaaer der ikke — men uden at man veed, naar vi kunne faae dem. Heraf drager jeg den Slutning, at denne Sag maa prøves ved Domſtolene. Er det ſaa, hvad jeg paa ingen mulig Maade kan troe, at Domſtolene kunne komme til den Erkjendſe, at Fabrikken kan levere, naar den